2000

ЛЕЛЕЙ

ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ

Період. 42

Скрипка кохання

Етюд

Тодорове сватання

Бувальщина

Ніч святого вачання

з української давнини

Парад статевих гігантів

Пенiс-клуб

Індекс 74283

Бувальщина

Ця історія сталась у селі Велике Груддя, яке б мало називатися «великі груди» (а можливо, під назвою Велике Груддя саме це і розуміється). Отже, в такому досить незвичному селі жили дуже гарні повногруді молодиці. Та що там повногруді! Навіть слова такого не знайду, бо жінки справді були розкішні. Певна річ, жили вони зі своїми чоловіками, діток ростили, господарство тримали, словом, жили в достатку і щасті. Чоловіки, звичайно, понад усе любили і шанували своїх жінок. Бо ж було таки й за що! Отак поволі собі йшло життя. В пишногрудих молодиць підростали такі ж пишногруді доньки-красуні... І так, мабуть, і понині.

Але мова не про це...

Оселився в тому селі один солдат-відставник, Тодір. Побачив він світу вдосталь та й вирішив погосподарювати, біля земельки походити. Збудував собі у Великому Грудді хатину на пагорбі, ліворуч від ставка. А такий собі був нівроку — здоровий та дужий, та й на вроду удався, то й почали великогрудівські молодиці потроху ходити... наліво... від ставка. Бо й справді чоловіки їхні мізерними якимись були проти Тодора. Вихвалялись жіночки одна поперед одною, що Тодір такий уже в коханні, що кращого і не знайти. Ото зустрінуться дві сусідки біля криниці та й перешіптуються:

— Була?

— Ой була, сусідонько, була...

— То й як? Бо я все не наважуюсь...

— Іди і не думай! Що вже цілунки — жар, а руки — сталь, а як штани зніме... Ото вже бугай!

А тут і третя до них приєднується:

— А я, дівчаточка, сохну без його любові...

— Та чи так без любові? — беруть її на сміх молодиці.

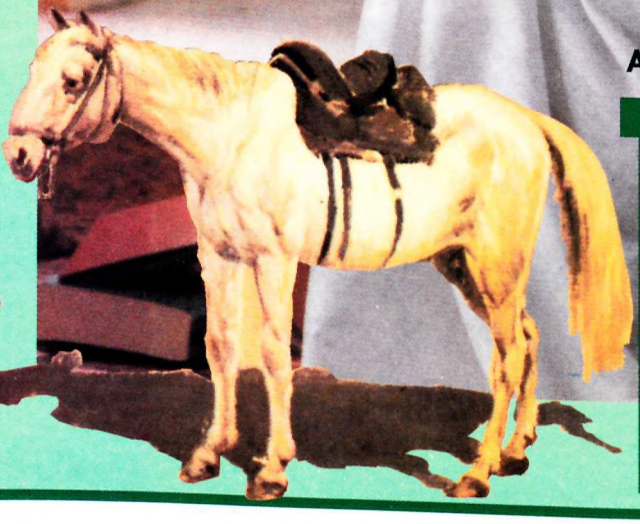

Анжела Шевченко

ТОДОР

І таке той вояк заварив у селі — чоловіки вже молодиць своїх не задовольняють! Мало не б'ються дівки за Тодора. А йому і горе не велике! Що ж — «ми всєгда пожалуста»! І вже що перелапав та перелузав він молодиць — аж й набридати почало. Ото й надумав оженитись. Та й наречена знайшлася «підходяща» — одна вдова, Уляна. Сподобалась йому постава струнка, вуста як пелюстки. А ще більше приваблювала тим, що одна вона з-поміж усіх бабів не бігала за ним. Хоч скільки разів уявляв, як цілує її очі, корону тугих кіс, як пестить розкішне тіло... Вона була горда. Зневажала, чи що? При зустрічі обминала. Чи, може, сміялася в душі, що він такий бабій? Губився в здогадах Тодір, але так припала до душі Уляна. Та й самотня ж, як і він. Жити б їм разом! Ех! Якось зустрів її в селі:

— Уляно, здрастуй!

Подивилась якось аж холодно в очі:

— І тобі Господь хай посилає здоров'я, бо вже молодиці геть заїздили!

Тодір зніяковів, а вона пішла, сипнувши в обличчя йому сміхом.

— Уляно, я ж, той... хотів по-доброму з тобою, — тупцював позад неї, не відриваючи очей від пружних сідниць, що вгадувались під спідницею, — якось, той, по-людському хотів...

Уляна різко обернулась:

— А по-людському — це як? Якщо хочеш свататись — то приходь, а на інше і не розраховуй!

— Ну що ж! Свататись так свататись.

Було це саме перед Великоднем. Тодір причепурився, взяв усе, що «полагається» в таких випадках, і попрямував до Уляниної садиби. Ото вже розмов було на селі, а заздрощів, а сліз! Ну, то таке! А як надумав оженитись, то на цьому й клямка.

Нерішуче постояв перед порогом, кашлянув і несміливо увійшов до світлиці. Уляна саме мастила у печі. Картина, що називається, саме для сватання: з черені виглядала лиш пухка задниця, закочена спідниця оголяла пухкі литочки.

— Хто це? — обізвалась піч.

— Та я, Уляно, Тодір.

— А, прийшов-таки! Трохи невчасно, — торохтіла, не відриваючись від роботи. — То як, надумав по-людському, кажеш?

І знову «піч» залилась дзвінким сміхом.

«А, так! Скільки ж ти сміятимешся з мене?!» Тодір упевнено розстібав штани, підійшов до печі, вище задерши спідницю. Оголеність і принадливість додали ще більшого збудження.

— Ну, як хочеш по-людському, то зробимо, як хочеш, — посміхнувся у вуса Тодір.

— Ой!!! Що ж ти робиш?! Рятуйте!!!

Уляна засмикалася в печі, але, на біду, застряла в черені. Одним словом, розкішна молодиця! Ні туди, ні сюди! Репетує на всю хату. А Тодорові лиш цього й треба.

— Покричи, рибонько, покричи! В тебе прекрасний голосочок! — посміхався, вилюблюючи кожну клітинку в ній.

— Ой!! Ой-ой-ой! Пусти, гаде!! Кинь ці свої справи дурні!

А Тодір знав свою справу, ще й як знав! Та, власне, Уляна не так уже й пручалась.

— Ой! Ой! Ой? Ой? Ой!!! — Все солодші й солодші стогони доносилися з глибини печі, де й поділось те репетування — таке в ній виробляв Тодір. Коли ж відчув, що жінка на хвилі задоволення, припав вустами до її розпеченої «господині».

...Нарешті визволив Уляну з «полону». Розкуйовджена, засоромлена, розчервоніла і задоволена — такою вона подобалась йому ще більше.

— То як же воно тепер, той... — обтягуючи і пригладжуючи сорочку, ніяково запитала, не підводячи на нього очей.

— А як? Це вже вважай, що ти засватана. Як-не-як... по-людському ж усе вийшло!

...Так у Великих Груддях з'явилась ще одна щаслива сім'я. Тодір перебрався до Уляни, на правий берег ставка, то і великогрудівським молодицям вже не було куди ходити наліво. І все в селі повернулось на старий лад. А Уляна з Тодором зажили щасливо. Діточок нажили, господарство розвели.

Все, як говориться, по-людському...

ОВЕ СВАТАННЯ

®ЛЕЛЬ

2000

ІЛЮСТРОВАНИЙ ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНІЙ ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЖУРНАЛ ПРО КОХАННЯ

№ 52-53

Увага! Для передплатників цей номер розповсюджується як №11-12 за 1999 рік

Засновник і видавець — фірма "ДЕРКУЛ" (свідотцтво про реєстрацію: серія КВ, №848 від 22.07.94). Журнал видається з червня 1992 року.

Головний редактор
Сергій Чирков.

Редактор відділу фольклору та літературних раритетів
Микола Сулима.

Літературний редактор
Валентина Митрофанова.

Начальник комп'ютерного центру
Владислав Чирков.

Реалізація —
Оксана Диченко.

Макет Владислава Чиркова.

Підписано до друку 18.03.2000.
Тираж — 16000 примірників.
Ціна договірна.

Адреса редакції: 04119, Київ-119, вул. Дегтярівська, 38—44, "Лель". Телефон/факс: (044) 211-02-68.

Сканування і обробка ілюстрацій, набір, верстка комп'ютерного центру фірми "Деркул". Тел.: (044) 211-02-68.

Друк — УкрНДІСВД, вул. Кіото, 25.

Журнал друкує фото лише після письмового підтвердження автором своїх прав на публікацію і одержаної ним згоди від моделей. Тому всі претензії, пов'язані з публікацією знімків, слід адресувати фотографам.

Фотографії, вміщені в журналі, не є прямими ілюстраціями до текстів. Відповідальність за зміст і достовірність рекламної інформації несе рекламодавець.

При передруку матеріалів посилання на журнал "Лель" обов'язкове.

© «ЛЕЛЬ», 2000.

Індекс 74283.

ЛЕЛЕНІАНА

ПОМИЛИВСЯ

— Юначе! — свариться батько. — Ви обіцяли привести мою дочку додому до півночі. А зараз, по-перше, вже третя ранку, а по-друге — це не моя дочка!

ПОВЕРНЕННЯ

Повертається дружина з відрядження, а вдома... лежить чоловік у ліжку з її коханцем.

А ТИ БАЧИВ?

— Я розлучаюся, — заявляє чолов'яга приятелеві.

— Ти що, здурів? Сам нещодавно похвалявся, що в неї ноги — просто з вух ростуть!

— А ти бачив, де в неї оті вуха?..

ПРО ЗЕБРУ

До працівника ДАІ підходить зебра:

— Скажіть, будь ласка, в якому секс-шопі ви купили цю спокусливу палицю?

ЗДИВУВАВ

Чоловік заходить до магазину квітів і просить:

— Підберіть, будь ласка, сто троянд для моєї дружини.

Квіткарка жахається:

— Господи! Що ж це ви такого натворили?!

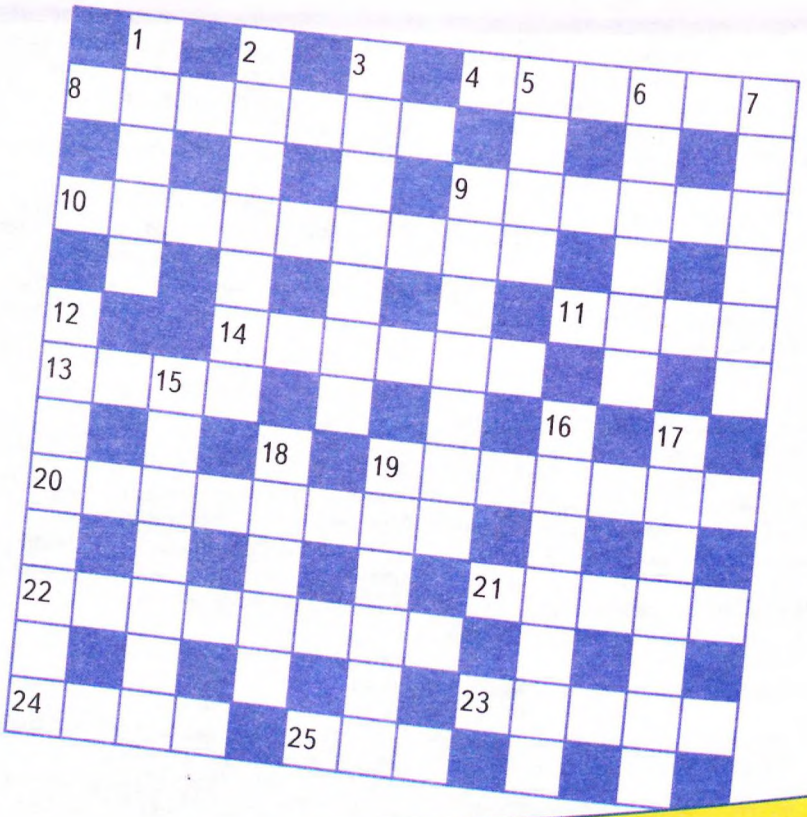

ЛЕЛЬВОРД № 10

По горизонталі: 4. Жіночий зовнішній статевий орган. 8. Напій, яким не можна частувати жінок. 9. Пік статевої насолоди. 10. Прихильниця одностатевого кохання. 11. Місто у Франції. 13. Давньогрецький філософ, на якому каталися повії. 14. Анекдотична дружина Абрама. 19. Невеликий листяний ліс. 20. Бур'ян з красивою назвою, занесений до нас з Північної Америки. 21. Місце двобою коханців. 22. Французький художник, автор картини «Свобода, що веде народ» (1830). 23. Французький письменник, автор серії літературних портретів сучасників. 24. Натуральний податок у народів Сибіру та Півночі. 25. Кілька дівчат, що стоять плече до плеча.

По вертикалі: 1. Його використовують для водних прогулянок з коханою. 2. За її допомогою легше прокладати шлях до серця чоловіка. 3. Жителька гір. 5. Давньогрецький струнний музичний інструмент. 6. Амплуа актора. 7. Відновлення чобіт дружини. 9. Сукупність островів у південно-західній частині Тихого океану. 12. Країна на півночі Європи. 15. Чоловік, що тікає від дружини на річку. 16. Багаторічна рослина, очищені пагінці й коріння якої можна споживати. 17. Алігаторова груша з їстівними плодами. 18. Без неї чоловіка борщем не нагодуєш. 19. Модна дівиця.

ВІДПОВІДІ НА ЛЕЛЬВОРД № 10

По горизонталі: 4. Кліторп. 8. Самогон. 9. Оргазм. 10. Лесбіянка. 11. Ліон. 13. Сократ. 14. Сара. 19. Діброва. 20. Амброзія. 21. Ліжко. 22. Делакруа. 23. Мопруа. 24. Ясак. 25. Раа.

По вертикалі: 1. Катер. 2. Кобзаса. 3. Горянка. 5. Ліра. 6. Тарік. 7. Ремонт. 9. Океанія. 12. Ісландія. 15. Рибалка. 16. Артишок. 17. Авокадо. 18. Ложка. 19. Дівуля.

Малюнки Євгена Самойлова

ЩО ДЛЯ ВАС СЕКС?

Ви дізнаєтеся про це, відверто відповівши на поставлені запитання.

1. Якому вислову ти віддаєш перевагу, знайомлячись з дівчиною?

А — «Ти не хочеш побувати у раю?»

Б — «Якого кольору простирадла тобі подобаються?»

В — «Щось розболілася голова, чи нема у тебе аспірину?»

Г — «Швиденько кажи своє ім'я, бо я поспішаю!»

2. Твій улюблений носій прізвища «Андерсен»:

А — Памела.

Б — Джилліан («Секретні матеріали»)

В — Ганс Крістіан

Г — Аби була голою.

3. Повне виснаження для тебе — це:

А — Ранок після ночі кохання з тією, хто тобі подобається найбільше.

Б — Наслідок постійного недоїдання.

В — Результат наполегливої підготовки до іспитів.

Г — Похмілля після тривалої вечірки.

4. Вагіна і клітор — це:

А — Твоє улюблене місце для відвідин у вихідні.

Б — Дівчата, які підспівують Пітеру Габріелу.

В — Собачата із сусіднього двору.

Г — Медичні терміни.

5. Мій пеніс:

А — Мене цілком влаштовує.

Б — Має кращий вигляд у модних трусах.

В — Знаходиться десь унизу.

Г — Ще й досі не бував у ділі.

6. Проблеми з презервативами полягають у тім, що:

А — Їх не продають оптом у великих коробках.

Б — Упаковка не вміщується в гаманці.

В — Ніколи не знаєш, коли їх слід купувати.

Г — Не випадає нагоди їх застосувати.

7. Оргазм — це тоді, коли:

А — Презерватив наповнився спермою.

Б — Вона говорить, що ти був чудовим.

В — Ти геть спітнів.

Г — Ти вже не здатен стримуватися під час перегляду порнокасети.

8. Незайманість — це:

А — Нікому не потрібна пліва.

Б — Те, що дає моральне право нареченій вбиратись у біле.

В — Те, що треба зберігати для майбутнього чоловіка.

Г — Схоже, мій довічний хрест.

9. Що ти думаєш, розглядаючи себе голого у дзеркалі:

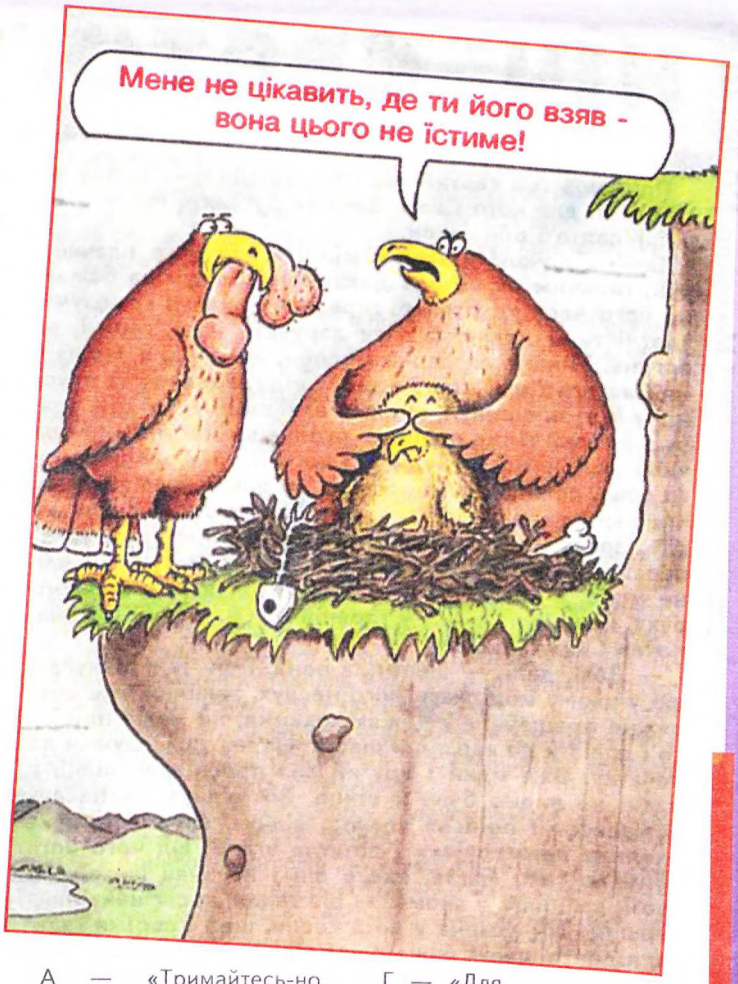

А — «Тримайтесь-но, дівчата!»

Б — «Необхідно трохи засмагнути».

В — «Хвалитися нічим».

Г — «Добре, що моя правиця ніколи не скаже: «Йди геть!»

10. Ти б зайнявся коханням уже на першому побаченні, якби:

А — Вона була супермоделлю, яка ще не була твоєю.

Б — Відчув, що дуже їй подобаєшся.

В — Мав на собі чисту білизну і шкарпетки без дірок.

Г — Це побачення врешті відбулося.

11. Після сексу ти:

А — Спустошуєш холодильник.

Б — Розглядаєш фото, зроблені «Поляроїдом» під час злягання.

В — Почуваєшся брудним і поспішаєш в душ.

Г — Намагаєшся прикритися, щоб не побачили твій зів'ялий інструмент.

12. Найкраще, що ти чув після сексу:

А — «Ти був дуже вправний!»

Б — «Твій пеніс заслуговує на пам'ятник!»

В — «Ти стомився чи в тебе депресія?»

Г — «Для тебе я зроблю знижку до п'ятдесяти баксів».

13. У сексі тебе найбільше дратує:

А — Дзвінок дівчини, з якою напередодні переспав.

Б — Твоє скуйовджене волосся.

В — Усілякі дизайнерські штучки, які не знаєш, як з неї знімати.

Г — Усе.

14. Твоя найбільша сексуальна проблема:

А — Не можу більше трьох разів упродовж ночі.

Б — Як не забруднити і не зім'яти свій костюм від Кардена.

В — Як зробити порноальбом з улюблених знімків.

Г — Де знайти таку жінку, котра погодилася б зі мною переспати?

15. Твоя найзаповітніша мрія:

А — Знайти дівчину, яка погодиться з тобою переспати.

Б — Щоб було так красиво, як в еротичному кіно.

В — Аби винайшли вібратор для чоловіків.

Г — Викинути усі свої порнокасети.

РЕЗУЛЬТАТИ:

Більшість А. Ти справжня секс-машина, тому що як піонер — завжди напоготові. Не буває дня, щоб ти не випробував нову партнерку, нову позицію чи презерватив. Друзі заздрять тобі. Ти й сам почуваєшся щасливим, споглядаючи світ з ліжка. Але наскільки ти сексуальний? Чи може бути сексуальним похітливий хлопець з душею проміж ніг?

Більшість Б. Ти фанат красивого тіла. Бути модним і стильним — для тебе найкращий спосіб приваблювати людей. Але й серед них будуть здебільшого ті, хто мислить лейблами, іменами кутюр'є та героїв «тусовки». Твоя сексуальність перебуває далеко не на першому плані.

Більшість В. Секс тебе лякає, бо з ним виникають всілякі проблеми. Приміром, чи не підхопив чого останнього разу? Ти не дуже розумієш, чому всі так переймаються сексом, але робиш вигляд, що береш участь у загальній гонитві за насолодою. Насправді ж тобі більше подобається лежати на дивані з філіжанкою кави і книжкою, в якій героїня втрачає свідомість перед тим, як скинути нічну сорочку. Твоя сексуальність тотожна сексуальності тієї героїні.

Більшість Г. Ти постійно думаєш про секс, він не йде з твоєї голови, та цим усе й обмежується. Потенційні партнерки не помічають тебе або використовують замість інтер'єру. Одного разу хтось зглянеться, і ти одержиш те, чого прагнеш. А може, й ні. Чи сексуальний ти? Спитай власну правицю.

ТЕСТ

Михайло МОЛЯВКО

НІЧ СВЯТОГО ЗАЧАТТЯ

З оповідок про звичаї дохристиянської України

Прийшов той святий час і та чарівна ніч, на яку чекають ті, для кого Святе Зачаття рідних дітей — найвище свято і обов'язок.

Тасина почала цілувати міцні м'язи його плечей і рук, гарячим як вогонь диханням зрощувала бажання його неслуха і тепер, втретє, він відчув і зрозумів здатність її кожного разу дарувати нові, гарячі, як вогонь, і ніжні, як парне молоко, шляхи для вершення Святого Діла. Корній знову відчув звичну та якусь нову могутню силу і, знаючи вже вміння Тасини, зразу підхопив її під коліна і, охопивши могутніми гарячими долонями її груди, від чого її ноги охопили його шию, погнав свого неслуха до праці. Вже звик він повільно заходити у двері щастя, та тепер його неслух зразу відчув гаряче море жаги, бо не було ніякої перепони на шляху, а зустріло його тепле, безкінечне море, в якому його корінь, хлюпаючи з першого руху, наче купаючись у гарячій бадді, у морі її лона, почав Святу Працю.

— Далі, далі, — шепотіла вона, і він теж відчував, що у цьому морі жаги його неслух, звиклий вже обережно працювати у межах кохання, не може наїстися і долізти до вершини щастя, щораз зісковзуючи до початку. Вже один і другий раз проспівали півні, а праці не видно було й кінця. Він відчув, як неслух розізлився і понісся уперед, відчув, що ніжна рука охопила його голівку і потягла углиб, від чого його пойняло таке щастя, якого він і не знав ще з усім своїм вмінням, у якому, як він гадав, досяг найвищих вершин. Він схопив у рота сосця, щоб і своїми губами підняти щастя бажання, і відчув нероздільне їхнє єднання. Струмінь гарячого насіння виплеснувся з нього, наче вогнем опаливши кохану. Він відчув звичну втому кінця своєї Святої Праці, коли неслух і все обм'якле тіло його втрачало силу, та жеребець-неслух не хотів покидати свою стайню. Вже зовсім знесилений, він відчував, як лоно висмоктує з нього усе зерня, даруючи з кожним тим невидимим поцілунком верх щастя, яке раніше закінчувалося одним чи двома струменями.

— Обережно, мій рідний! — прошепотіла Тасина. — Твій корінь уріс у мене, бо сталося Святе Зачаття. Потерпи, щоб не зашкодити ні мені, ні собі. Лягай на бік обережно і спи. Твій корінь най відпочине і звільниться.

Корній вже чув від дядька Гордія про таке ще тоді, як вони парилися у лазні, коли він порівнював свого кореня з дядьковим, а дядько, поглянувши на його, попередив, що його неслух може йому принести не лише насолоду, а й мороку. Тоді він посміявся з того попередження, хоч дядько сказав: «Дивись, як станеться таке, клич мене на поміч або Кияна, бо у нашому селі лише ми знаємо, як допомагати у такому щасті, яке Род наш може тобі подарувати».

Тепер перед Корнієм промайнула ця згадка, як він тоді ж сказав дядьку: «Не дай Роде, це ж сором який». — На що дядько так відповів: «Це не сором, Корнію, а щастя, бо у кого цього не було за життя, той не досягнув вершини і може лише жалкувати».

Корній звалився і майже враз заснув, та увесь сон відчував, як неслух пливе по морю насолоди з тихим чарівним дрижанням.

— Татку, татку, спасибі вам за братиків, — почув він голоси своїх немовлят, яких колись доганяв понад хмарами. Він озирнувся і побачив, як тим же лугом йшли двоє міцних козаків-близнюків, схожих на Качура, і, поклавши один одному на плече свої дужі руки, дивилися вгору на нього і його немовлят і разом співали пісню про Хміля. Корній помахав рукою, щоб і вони злетіли до них і там, над землею, закрутилися у веселому коловоді пісень, а вони знизали плечима і відповіли мужніми басовитими голосами:

— Ото! Нема нам чого робити. Треба ходити по землі, а не літати поза хмарами. Там най птахи літають, а козаки мають свою землю боронити, ниву орати, жінок любити, дітей міцних робити, а не літати, бо нема краще нашої рідної землі і наших любих жінок! — І затягнули далі його улюблену пісню.

Корній спустився на вершину стогу і побачив унизу голу красуню, глянув на себе і побачив, що і він теж голий, а його неслух палає бажанням. Лелекою він злетів вниз і враз відчув нове єднання, яке захопило його знову щастям Святого Діла, а він шепотів дівчині, імені якої ще й не знав:

— Кохана, я подарую і тобі двох синів.

А вона відповіла йому:

— Я знаю, ти вже зробив чотирьох, і я теж подарую тобі двох, лише лежи і не ворушися, я сама тебе упораю, як Осика!

Гаряче Сонце засвітило йому у вічі через щілини, він повернув голову і побачив за тином шустрі очі меншого Гордієвого сина. Корній підморгнув йому і теж показав кулака з удаваною злістю, та хлопець не втік, як він колись, а підбіг до нього і, штовхаючи у бік, сказав:

— Корнію, час вставати.

Корній розкрив очі і побачив, що на ньому сидить Тасина, закрита рядном. Він відчув, що його нічна праця ще не скінчилася, а обличчя його пече раків, дивлячись на хлопця. Та зразу второпав і, наче нічого особливого в тому не було, сказав:

— Синку, біжи до Непийводи, скажи, що я прошу допомоги, бо щастя мене не відпускає.

— Одягнись добре! — додала Тасина.

Хлопець побіг до сусіда через перелаз.

— Бач, мене дядько Гордій попереджав, так воно і сталося!

— Це я винна, бо хотіла тебе довести до найвищого щастя. Ми, жінки, знаємо, як туди йти, от лише назад повертатися не вміємо. — Вона знову, як Осика колись, відчула зростання його сили і, як вершник, погнала його по дорозі щастя. Корнію знову прийшло те перше відчуття, яке вже трохи й забулось від сумлінної праці на Святій Ниві життя. Ця нова праця, де не можна було покинути свою ниву, здивувала його майже як перший раз, бо він не рухався, лише відчуваючи, як святе лоно обливає його гарячим щастям, само висмоктуючи усе його Святе Зерня.

— Доброго здоров'я усім добродіям! Слава оріям на рідній ниві нашій! — почули вони голос Непийводи. — Як там Молодята? Вже завершили Святе Діло? Завершуйте! Нумо, діти, ідіть з моїми онуками гуляти. Забіжіть до моєї хати, поснідайте і гайда на Масляну.

— Сьогодні день другий — загравання, повчіться цілуватися. А ми завершимо Святе Діло і теж приєднаємося.

Діти одяглися і, весело пустуючи з однолітками, побігли снідати до Товчигречка.

— Нумо, молодята, завершуйте своє Святе Діло як треба. А ти, Корнію, як завершиш, гакни, щоб я почув біля печі. Я поки що піч розпалю та окропу нагрію. Може, зараз і самі впораєтесь, та лише обережно, щоб Тасину не згубив і дітей сиротами не залишив.

Корній згадав той ранок свого повноліття і голос дядька з двору, як він розумно і тактовно не заважав

його Святій Праці, і взявся завершувати діло. Гучно гакнув, та відчув, що лоно Тасини не відпускає його неслуха. За хвилину зайшов дядько Троян, від чого обоє запалали соромом.

— А чого це ви соромитесь? Хіба жеребець соромиться, як голоблю переступить? Просто хазяїн має йому допомогти. Сорому в цьому немає. Це Свята Праця наша, якій і я заздрю, бо у мене так за моє життя тут не вийшло, а знаю сам, що вищого щастя у світі не буває. Випийте по кухлю оцієї сироватки.

Він по черзі напоїв кожного з кухля смачною сироваткою, відцідженою зі свіжого кисляку.

— Чого ти закриваєшся, Корнію? Що голий? То знай, я тебе голого приймав у годину народження твого, бо ти був такий могутній, що батько боявся, як не розродиться мати твоя. А я ще тоді сказав, що його хлопець буде жінкам таке щастя дарувати, що вони за ним табунами бігатимуть. Таке діло звичайно буває у можів років у тридцять, а тобі Род це щастя подарував з повноліття, тож знай наперед, що, може, ще й не раз таке станеться. А у Тасини я первенця Дивосила приймав. Теж такий, як ти, козак буде, а може, й міцніше, бо з народження він більший за тебе. Тож нема чого вам мене соромитися. Ану лягай під низ, будемо визначати, хто міцніше кохає.

Корній підняв Тасину і обережно поклав її на себе. Непийвода обережно погладив стегна Тасини і, схопивши кухля з окропом, раптом хлюпнув їй на стегна так, що бризки обпекли ногу Корнія і обоє разом скрикнули. Троян облив обпечені місця ще й горілкою, і біль швидко вщух.

— Ну, мила красуне, потихеньку віддавай його неслуха. Так. Знаться, Корній міцніший. Нумо повертайся, хлопче, лягай зверху, тебе упораємо.

Корній обережно підклав Тасину під себе, знову червоніючи наче рак.

— Ну, може, ще раз попрацюєш на своє щастя? — спитав Троян.

— Та ні, дядьку, вже зовсім сили нема.

— Якби сили не було, не червонів би як рак. Працюй, бо мені треба ще до тину сходити. Як завершиш, гакни і не закривайся. — Троян вийшов до вітру на вулицю і хвилин через кілька знову рипнув дверима, хлюпаючи водою.

Корній знову відчув силу і, як уже навчився, обережно владнався далі, охопивши губами сосця і хропучи від насолоди. Тасина переставляла його рота від одного сосця до другого, з яких він тягнув мед щастя, лише покручуючи свій тулуб, наче усвердлюючи свого неслуха далі. Непийвода розмочував у теплій воді вербову різку, посміхаючись і бурмочучи:

— Ну й парубок, за таку силу і вміння справді усі жінки будуть бігати за ним.

Корнію здавалося, що усвердлився до самої глибини свого щастя, відчуваючи, що його неслух зріс за цю ніч чи не вдвоє, раптом гакнувши поза своєю волею.

— Лежи! Не ворушись і не закривайся! — почув голос.

Через хвилину Троян зайшов до світлиці, підійшов до ліжка і, розмахнувшись з усієї сили, оперезав Корнія по заду лозиною.

— Ой-йо-йой! Боляче! — заволав Корній, сіпнувшись убік, щоб глянути на свого ката, і відчув, що... звільнився.

— Вставай, синку, показуй свого неслуха, чи нема крові на ньому. —Троян обдивився Корнієвого неслуха, похитуючи головою з веселою посмішкою. — Таке багатство дай Роде кожному козакові.

Тасина теж швидко одяглась.

— Не болить нічого? — спитав її Непийвода. — Покажи мені рушника зі слідом вашого Святого Діла, як після породілля. Крові нема. Годиться! Тепер я вас обох обцілую, бо ти вже зачала, а раз я виручав, то ми вже й рідня.

— Ой! Худоба ж не годована! — зойкнула Тасина.

— Не хвилюйся, я підкинув усім, а жінка подоїла телиць і бичка погодувала. Та й ти, я бачу, добре свого бичка нагодувала! — сказав він весело, і вони разом розсміялися. Корній надягнув штани.

— Ні, Корнію, ти працював і Святе Зачаття дав, а завжди у святому ділі мож силу витрачає, а жона получає. Тож лягай спи!

Корній сам відчував утому і, впавши на ліжко, враз захріп тим сном, що його щедро дарує оріям Лелека за Святу Працю роду нашому.

Володимир Молодець

ЗНАЙОМСТВО

Оповідання

Одного чудового весняного ранку, коли сонце, вмите росою, освітило житловий район новобудов великого обласного міста Х, коли птахи голосно цвірінькали свої пісні кохання, Сидір Охрименко прокинувся у своєму ліжку. Поспішати не було потреби, тому що розпочиналася неділя і в Сидора був вихідний. Але, незважаючи на лагідну травневу погоду, на душі в нього було сіро і тоскно: Охрименка тиждень тому покинула дружина і переїхала до своїх батьків. Ні, ця подія відбулася не якось раптово, їй передували численні сварки. Тому до думки про розлучення Сидір дійшов свідомо. Проте він, людина, як здавалося йому, зі стабільною психікою, ще не призвичаївся до стану холостяцького життя і зокрема — до тиші в домі. Адже він звик щоранку чути брязкіт каструль та інших металевих предметів кухонного побуту, а головне... головне — вдихати пахощі щойно приготованих страв. Ці пахощі ось уже чотири дні як переслідували Сидора, бо саме стільки часу спливло з того моменту, як вдома закінчилися продукти, куплені дбайливою рукою колишньої господині.

Він натиснув кнопку телевізора, і на блакитному екрані виникла молода вродлива дівчина, яка, хтиво поводячи очима, стегнами і всіма іншими принадними частинами жіночого тіла, рекламувала якусь чергову новонароджену газету. У ній, запевняла вона, можна знайти все або майже все, що вас цікавить: купівля, продаж, обмін, курси валют, поради лікарів, програми телебачення і радіо, а також шлюбні оголошення. «Чоловіки і жінки — на будь-який смак», — додала вона з чарівною посмішкою.

Цілий день ця реклама не виходила з голови Охрименка, особливо зацікавила його рубрика «Шлюбні оголошення». Голод давав про себе знати. А що як спробувати? Підвівшись з ліжка, він поголився, одягнув улюблену зелену теніску, пірнув у джинси, взув кросівки і, зачинивши двері, вийшов на вулицю.

Весняна вулиця, наче запашна вродлива наречена, відразу прийняла пана Охрименка у свої духмяні обійми. Легенький теплий весняний вітерець, безхмарне небо, яскраве тепле сонечко — все буцімто співало. На розі двох вулиць, під розкішною зеленою шевелюрою двох старих каштанів причаївся кіоск невизначеного кольору. Згори висіли поіржавілі літери назви «ГА ЕТИ». Одна із середніх літер, мабуть, дуже довго очікувала на ремонт вивіски, та, не дочекавшись, впала.

— Мені «Рекламу», — кинув Сидір кіоскерці.

Серед численних шлюбних оголошень його увагу привернуло таке: «Шукаю симпатичного темноволосого чоловіка віком близько 40 років з вищою освітою, який скрасить самотність стрункої вродливої жінки, доктора наук, 40 років. Елеонора Маціборська».

Якихось відвертих анатомічних аномалій Сидір не мав. Власне обличчя йому здавалося доволі пристойним і респектабельним. Тому, не гаючи часу, він купив конверт і написав на лавці короткого листа: мовляв, не проти знайомства. Далі Охрименко поставив на конверті зворотну адресу і кинув листа до найближчої поштової скриньки. Зробивши справу, Сидір помітно повеселішав і, мугикаючи під ніс улюблену російську пісню українського президента «Как много девушек хороших», пішов додому.

За декілька днів він отримав відповідь незнайомки з домашнім телефоном і пропозицією негайно зателефонувати.

Набравши кілька необхідних цифр, Охрименко почув, що на тому кінці дроту трубку хтось узяв і мовчить, і ще чутно було глибоке часте дихання.

— Алло, алло, — заволав він.

— Я вас уважно слухаю, — відповів глибокий грудний жіночий голос.

Сидір спочатку від надмірного хвилювання зніяковів, серце закалатало, а в горлі геть усе пересохло, але за мить він оговтався і докладно доповів співрозмовниці мету свого дзвінка. На протилежному кінці дроту почувся ледь стриманий нервовий сміх.

— Ну то у чому ж справа? Приїздіть зараз.

— Як це — зараз? — не втримався від здивування Охрименко.

— А що тут такого? Приїжджайте, та й годі, — відповіла жінка.

— Але ж я... ніколи вас не бачив, і взагалі, ви не боїтесь, що я, приміром, якийсь небезпечний злочинець або маніяк?

Знову різкий сміх.

— Не боюся, бо я володію карате.

За лічені хвилини він уже стояв на тротуарі біля її будинку, тримаючи в руці букет червоних троянд. Зібравшись із духом, Сидір стрімголов увірвався до під'їзду, злетів по сходах на четвертий поверх і натиснув кнопку дзвінка.

На відміну від зазначеної в оголошенні стрункої красуні, двері відчинила огрядна жінка з надміру коротким посивілим волоссям та набряклим обличчям. Вона мала вигляд років на шістдесят, цебто була набагато старша за Сидора. «Мабуть, мати або старша сестра», — подумав Охрименко і, скорчивши гримасу, щось на зразок привітної посмішки, сказав:

— Доброго вам дня.

— Заходьте, — похмуро відказала жінка глибоким

грудним голосом, який нагадував Елеонорин.

Жінка посунулась, даючи прохід Сидорові, і щось жорстоко-божевільне спалахнуло і згасло в її очах. Вона провела Охрименка на кухню.

— Їсти будемо? — раптом спитала вона Охрименка, який, треба сказати, смачно попоїсти любив, але тут чогось клубок підкотився до горла.

— Я не голодний, — несподівано для себе вимовив він.

Жінка голосно зареготала, показуючи жовті від тютюну зуби.

— Ну що, сторопів, каченятко? Поїмо, вип'ємо і почнемо. — І в її крижаних очах знов запалав якийсь дикий нездоровий вогник.

— А що почнемо? — ледве не вигукнув Сидір. Слабка надія на те, що ця літня товста жінка виявиться лише родичкою Елеонори, розтанула на очах. Вона наточила з великої сулії, яка стояла на столі, у склянку Охрименка якоїсь каламутної рідини, потім собі трішки і патетично промовила:

— За зустріч в ефірі, — і залпом проковтнула напій.

Питати, чому Елеонора в оголошенні привласнила собі звання доктора наук і вирішила, що вона молодша за власний вік у півтора рази, з огляду на не зовсім адекватну її поведінку, потреби не було. Сидір випадково кинув погляд на підвіконня і побачив пляшечки та облатки з якимись ліками.

«Галоперідол, тріфтазін, мажептіл, циклодол, — читав подумки. — Десь я чув ці назви».

— Підемо до кімнати, — голосом, який не допускає заперечень, мовила Елеонора.

У великій кімнаті повсюди були розкидані речі, штори щільно запнуті, по підлозі валялися поодинокі фотокартки.

— Я — мрія будь-якого чоловіка, — раптом голосно викрикнула Елеонора. — А все тому, що я — найсексуальніша серед усіх жінок. Ти побачиш зараз, що це таке, справжнє кохання, і не забудеш його ніколи. — Вона видала жахливий стогін і почала з люттю зривати з себе одяг, кидаючи його на підлогу. Першими з-під сукні виринули товсті стегна і величезний обвислий живіт. Широко розплющені очі пильно і хтиво буравили Охрименка, випромінюючи шалену енергію.

«Згадав! — промайнуло в голові Сидора. — Ті ж ліки я бачив у квартирі свого сусіди-шизофреніка, коли до нього приїздила психіатрична бригада «швидкої допомоги». Ця Елеонора так само божевільна!» — нарешті збагнув він і, зібравшись у натягнуту струну, імпульсивно рвонув до виходу, перекидаючи стільці, які наче навмисне постали на його дорозі. Замок легко піддався шаленому натискові Охрименкових рук, і Сидір прожогом вискочив у розчахнуті двері.

До тями він прийшов лише на вулиці. Дістав цигарку, ледве запалив сірника тремтячими руками і смачно затягнувся.

— Ось тобі і познайомився, — сказав сам собі Сидір і відчув, що бажання шукати нове щастя, принаймні у такий спосіб, відпало в нього надовго. Тремтіння поступово почало зникати. І щось рідне й тепле, пов'язане з його дружиною, почало огортати груди. Згадався її теплий і ласкавий погляд таких тепер рідних блакитних очей, її ніжний голос, який у далекі юні роки зводив з розуму багатьох хлопців, що упадали зграєю за нею.

«А які вона пиріжки з вишнями готує, а картопляники, а млинці, — і Охрименко гостро відчув голод. — А я тут ні сіло ні впало почав викобенюватись. Теж мені знайшовся «неотразімий мужчина».

Несподівано для себе Сидір відзначив, що ноги автоматично привели його до будинку жінчиних батьків, до яких переселилася дружина.

«Нічого більше не лишається, як піти і попросити вибачення», — подумав Охрименко і, подумки перехрестившись, рішуче увійшов до під'їзду.

Пригадую, бо тільки ж рік промайнув відтоді, як мені випало — ні, пощастило! — побувати в канадському Едмонтоні, такому схожому своїм гірським озоном, що його доносить сюди вітер від Скелястих Гір, на наші Мукачево чи Ужгород...

Ми називали його паном професором чи паном Яром, упродовж конференції він був разом із нами, хоч поетика його не зазнала спокус «модернових вибриків Пегаса». Він знайомив нас із найцікавішими місцями в цьому чудовому місті. Здавалось, і найсексуальніших анекдотів, звісно, на українсько-іммігрантські мотиви, в Едмонтоні більше за нього, Яра Славутича, ніхто не знає! У тому я переконався, мандруючи зі своїми українськими друзями, учасниками Міжнародної конференції «зорових» поетів в Альбертському університеті до екзотичних містечок у горах Бемфу, Калгарі, до музею «Українська спадщина» та найбільшої у світі писанки, пам'ятника, що є символом України в тих краях. Наш пан Славутич ні в чому не пас задніх. У свої вісімдесят він аж ніяк не дідусь, бо звідки тій старості бути? Він плаває, культивує спортивні забави, зосібна, лижі та ковзани — Едмонтон-бо снігу в Бога не просить, свого достатньо! Пан професор чується на доброму здоров'ї, а щоб і надалі козакувати, залюбки смакує червоним вином, зате горілки й до рота не бере...

Я знаю цього поета років із десять. І вважав, що його карбовані вірші лише відбивають усе те, що боліло й болить літераторові-українцю там, у чужині: доля України, її недавнє лихоліття й сьогоденні знегоди, страшна Чорнобильська трагедія... Одначе та едмонтонська зустріч принесла мені несподіванку. Виявилося, що колишній відомий викладач, професор Альбертського університету, визначний громадський діяч, видатний поет і літературознавець, Яр Славутич має у своєму доробку й суто інтимні твори, серед них і написані ним не так давно — а поетові ж уже вісімдесят. З чим і вітаємо його сердечно! Хай хочеться, можеться і пишеться!

Микола ЛУГОВИК

Коли ти в білому прийшла...

♥

Коли ти в білому прийшла
Й нагнула постать тонкостанну –
Умить розтанула імла
Важкого темного туману.

Немов жаркі твої уста –
Стожари сонць відкрили небо.
І я не знав – та яснота
Пливла від сукні чи від тебе.

♥

Жіноча гладь оголених колін –
Хиткі ворота до земного раю.
Та стогне кожен адамчук: «Палаю!»
І декларує пристрасний уклін.

А потім гордо: «Все те зміїв сплін!
Задля якогось – казна-що! – звичаю,
Неначе в пеклі, мучуся й страждаю.
Душі визвольник – де ж подівся він?»

Коли в Едем відчинено ворота
І – вся в трояндах – простелилась путь,
Нехай гучить симфонії жагота!

Любов твердині праведно здобудь,
Бо тільки ти, продовжувачу роду,
З долоні Лади приймеш нагороду.

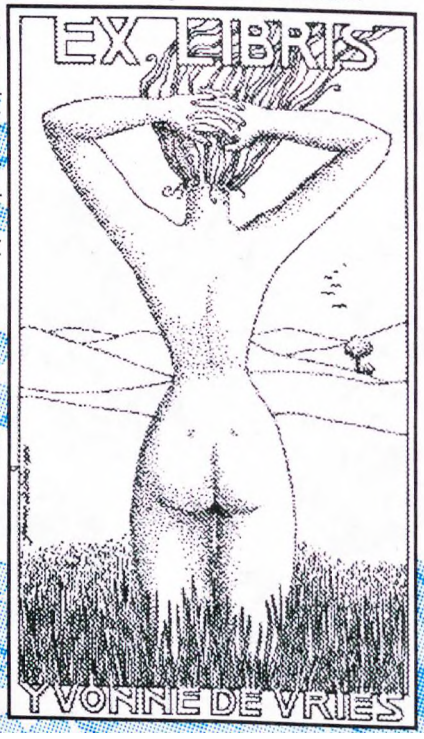

Малюнок Івонни де Вре, Нідерланди

ІШТАР

♥

Мене поранила Іштар
Очей палючою стрілою.
Месопотамською бровою
Мене поранила Іштар.
Пливу без весел за водою,
Сплітаю слів ливанський дар.
Мене поранила Іштар
Очей палючою стрілою.

♥♥

Месопотамського бика
Повсталу хтивість і навагу
Вона вилонює, в'юнка,
І вколо будить згаслу згагу.

О, як від стану і грудей,
Від сумерійського намиста
Війнуло жаром – і з очей
Блискоче пристрасть промениста!

Немає жодних перепон.
Назуспіт межам і законам
Іде в палаючий полон
Жага під поривом червоним.

І, мов на площі обеліск,
Що все навкруг чарує строго,
Її сліпить предвічний блиск –
Постава зародня стрункого.

Малюнок Гвідо Маріяна, Бельгія

♥♥♥

Югнула блискавкою з хмар
Іштар.
І затремтіли береги
Жаги.
Бере в обладу, мов пожар,
Іштар.

І стяги радости звела
Хвала.
О райське благо! Славить Яр
Іштар.

СКРИПКА

З пасіки діда Андрія

Кожен палець його правої руки жив своїм життям, а всі разом — одним. Кожен мав свою струну, а великий обіймав гриф. Коли це було, в якому столітті, Оникій Андрійович не відає, якої пори року — теж. Вказівний палець періодично натискав на пругкувату поверхню неіснуючої планети — і линула висока музика, якої ще не чув ніхто.

Інші теж натискали м'яко, наче хтось робив спокусливі ямки на дівочих щоках, вабливо топтались по якомусь місці. В усьому вчителевому єстві блаженствувала мелодія весни, життя, безсмертя. І плекав силу волі тримати їх усіх на прив'язі, старався гамувати їхню спрагу, їхнє жагуче бажання ступити до джерела, що було поряд.

Але коли це? Де?

Третій день тривав обласний фестиваль музики. Люда з десятого класу... Ні, чарівна фея з мелодії серця грала на скрипці. Оникій Андрійович — керівник ансамблю. В готелі обласного міста запросив Люду Кізку повчити, як триматися на великій сцені. Вона, чиста, вродлива, ваблива, уважно слухала і розцвітала, як весняна троянда. Вона була весняною у всі пори року.

Як тая скрипка...

Звідки це, з якої пісні, вчитель не знав...

Був вечір, теплий і пахучий, наче весь із липового цвіту. Були інші учасники — хлопці й дівчата старших класів. Теж у цьому готелі. В керівника — окремий номер. Він дивився на Люду, наче впивався чарівною музикою. Думав про себе, що недостойний такої краси, такого голосу, навіть довго дивитися на неї недостойний. Слова говорилися самі, а він солодко млів і картав себе за те, що мліє, що не тримається солідно.

І несподівано, мабуть, по всьому місту, вимкнули світло — настала ніч.

— Оникію Андрійовичу, я змалечку боюся темряви... — Як зоря з неба, припала вона до керівника, залоскотала шовком своїх кіс його щоку. Впала легко, як сідає з польоту птиця, але повалила його на ліжко, що було поруч, і притулилася до нього вся. При цій несподіванці якось так трапилось, що його права рука опинилася на її оголенім стегні.

І завмер весь світ... Оникію Андрійовичу перехопило подих.

Як тая скрипка, що впала зі стіни.

Його пальці легко натискали пругкі струни, великий палець обіймав деко, і мелодія, яку чув тільки він, нагороджувала його могутніми крилами, які здіймали його і на мить опускали на квітучу землю.

Це була вічність, це була мить, це була солодка мовчанка і небесна мелодія. Оникій Андрійович хотів, щоб вона ніколи не кінчалась.

І раптом увімкнули світло.

Люда квапливо вернулась на свій стілець, керівник ніяково — на свій.

За шибками з неба падала зоря.

Андрій М'ястківський

ΛΕΛΟ

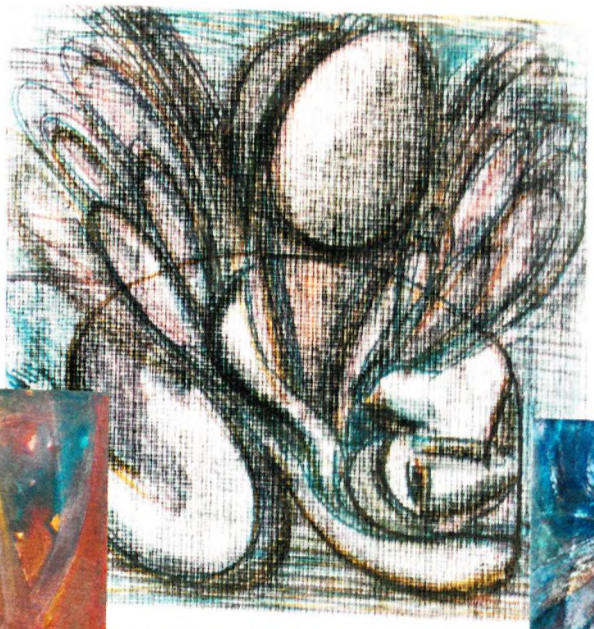

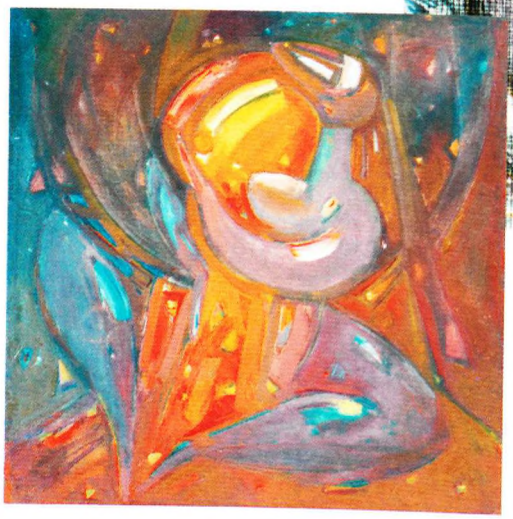

ВОЛОДИМИР ГАРБУЗ

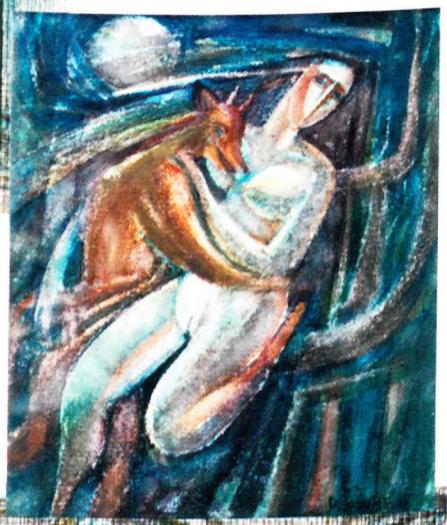

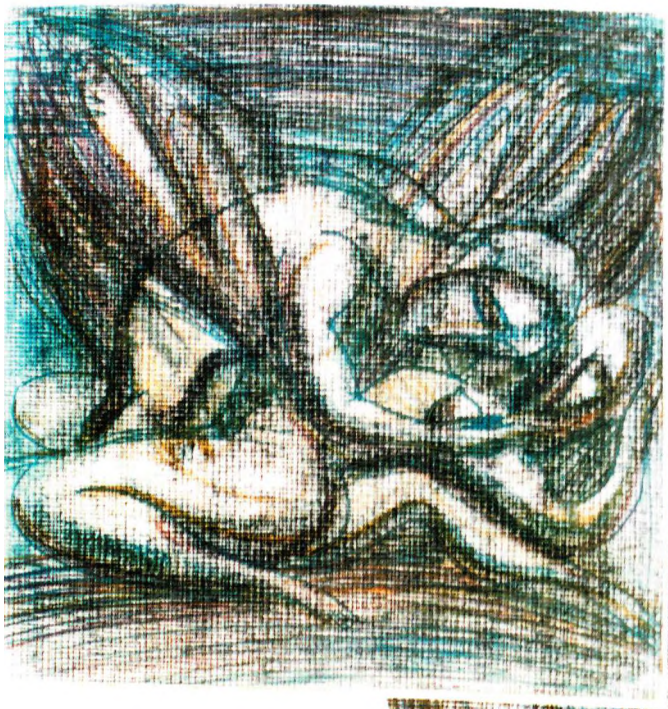

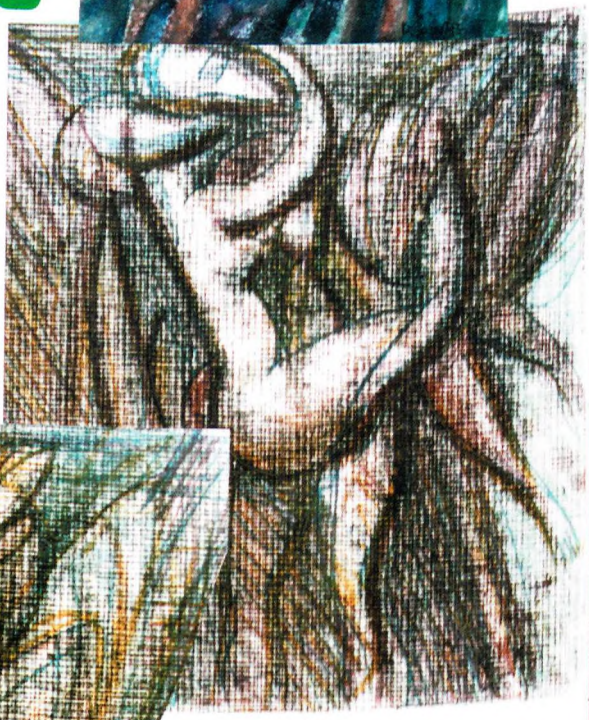

Володимир Гарбуз.
Із циклу
«Еротика вічності»

ГІСТЬ ЛЕЛЯ

ПЕРСА

— Володимире, навіть у багатьох далеких від «інтиму» твоїх полотнах присутні певні еротики. Давай пофілософствуємо. Еротика, що вона для твоєї творчості?

— На мою думку, все наше життя, з усіма взаєминами поміж собою і природою, душевними, психологічними, матеріальними і фізичними переживаннями і абсурдами, — це і є еротичний акт сучасного нашого буття. Людство у більшості не відчуває свого природного єства і призначення як мікрочастинки Всесвіту і його Гармонії. Людину можна розглядати як духовного сперматозоїда для запліднення духовної гармонії Всесвіту. Творчу людину еротичні переживання не повинні полишати ніколи, навіть уві сні, навіть на смертному одрі. На превеликий жаль, у наш час кількість імпотентів, як фізичних, так і духовних, збільшується. Все пов'язане одне з одним. Сучасна матеріалізована ідеологія нашої планети — спустошує душу. В політику, економіку, культуру приходять люди з агресією імпотентів, які не відають про справжнє еротичне переживання, не відчувають справжнього оргазму єдності чоловіка і жінки, Людини-Природи.

— Філософія еротики бачиться тобі такою. Зрозуміло. Але ближче до тіла. Як ти, Володимир Гарбуз, прийшов до еротичних своїх образів?

— Дев'яносто першого року я вирішив намалювати серію робіт, щось на зразок «Камасутри», але української. Видавцям сподобалося, і вони надрукували альбом-календар невеличким тиражем, який увесь відправили до Польщі. Нині я наполегливо, чи, радше буде сказати, оргазмово, продовжую працювати над цією темою, точніше — однією зі своїх малярських царин. Не так давно виставляв свої еротичні мальовидла в галереї «Грифон» по вулиці Костьольній у Києві. Своїми еротичними образами проілюстрував поетичну збірку поетки Тоні Цвид.

У молодші роки я часто малював з натури. Дівчата полюбляли сеанси у моєму «ательє»: я дозволяв їм робити що завгодно: навіть пити — сидячи з келихом вина чи горнятком гербати. За три-чотири години я закінчував. Роботу, звичайно.

— Гадаю, деякі натурниці, либонь, думали, коли йшли додому, що ти не маєш чоловічої сили, оскільки з такою пристрастю віддаєшся малюванню?

— Одна юна красуня, коли я запросив її до майстерні, справді думала, що я не малюватиму її, а кохатиму. Сидячи голою на ліжку й дивлячись на мене вологими закоханими очима, вона, зрештою, не витримала й запитала: «Вова, а ти що — імпотент?» А я в цей час малював Богиню, фарба сльозами текла полотном і різнобарвним дощем розліталася по майстерні.

Тепер я намагаюся передати внутрішній стан усіх жінок Землі. Мені хочеться написати святу Жінку.

— На твоїх картинах перса в жінок ніби «наелектризовані», або, як кажуть всезнаючі чоловіки, «стоять». Чому ти концентруєш свою увагу саме на цій деталі?

— Перса жінок — це очі, які не бачать, а відчувають. І немає значення, чи вони стоять, як у жінок на моїх картинах, чи звисають, як у літніх жінок. Перса будь-якої форми — чутливі.

— Мені подобаються такі, щоб я міг заритися між ними, як між двома подушками. А тобі?

— Мені особисто — маленькі, щоб я міг умістити їх у долонях, відчуваючи єдність і подих цих теплих планеток, вдихаючи своїми устами запах чарівного квітучого саду душі жінки, а через неї — усього світу.

— А ти, щоб заманити натурницю в майстерню, платиш?

— Ні, своїм красуням, чи натурницям, я ніколи не плачу. Творчість і гроші — несумісні. Дорожче будь-якої плати — щирість, ніжність до жінки, відчуття її. Маєш вбачати у ній не просто жінку, а Бога. Без такої віри не варто ставати на шлях творчості, шлях мандрівника зоряних стежок, шлях безкінечного оргазму життя.

— Чотири місяці ще за радвлади ти жив і працював у Мецці поезії та малярства — Парижі. Чи не траплялося там, від незвички, якихось курйозів?

— У Парижі, як столиці всіляких новацій не лише в мистецтві, але й сексі, я намагався потамувати свої фізично-еротичні почуття. Та одного вечора приятель-югослав повіз мене в автомобілі знайомитися з нічним Парижем. Приїхали до Осіннього парку, де пропонують себе біля двох десятків оголених, лише в плавках, красунь. «Вибирай, яка на тебе дивиться!» — запропонував мій товариш. Погляд мій спинився на одній симпатичній, стрункій, зі стоячими персами, як ти говориш. І яке було моє розчарування, і який був пригнічено-неприродний стан, коли з'ясувалося, що в плавках у «неї» — чоловічий прутень. Приятель не міг стримати гомеричного сміху: «Ех ти, совєтік! Не можеш відрізнити жінку від чоловіка!»

— Яким має бути, на твою думку,

українське еротичне мистецтво, адже наш люд не такий розбещений, як у всіляких там америках?

— Українська еротика повинна бути українською. А для цього потрібно залишатися самим собою. Адже до прийняття християнства наші предки жили за законами природи, сповідували людську мораль у символах та обрядах. Вони мали єдину жінку чи чоловіка і кохалися лише з обраним на все життя, не порушуючи гармонію цілісності Всесвіту. Відомо й те, що наші жінки-слов'янки найвродливіші не лише зовнішньо, а й духовно.

— Як ти, митець, розумієш гармонійний секс?

— Справжній еротичний акт, секс — блаженство, радість єднання. Кохатися із найніжнішою, найлагіднішою своєю половиною — це мрія кожного. Але треба знайти цю половину.

Коли я випадково познайомився зі своєю майбутньою дружиною, то відчував якусь невимовну, непозясному радість і близькість. Жінка здавалася мені вже знайомою. Я почав пригадувати епізоди свого життя. Виявилось, я стрічався з нею декілька разів уві сні — у смішному, еротичному... в леті, серед зірок, відчуваючи її теплі вуста і чутливі перса. Це — правда. Правда і те, що людина здатна на багато що, вона лише має відчувати свою єдність зі світом.

— Ми вже говорили про особливу твою мистецьку «осервацію» жіночих грудей. А очі? Вони так багато можуть розповісти.

— Іноді в жіночих очах я бачу таку безмежність, таку лагідність і космічну еротичність, про яку та жінка і сама не здогадується. Такий погляд чоловіка чи жінки більше збуджує уяву, ніж звичайне фізичне злягання, опускання самого себе в забуття і падіння в темряву.

Розмову провів Микола Луговик

— ЦЕ ОЧІ ЖІНОЧІ

Даоська любовна поза, яка рекомендувалася для любощів, коли у жінки менструація. З китайської картини XVIII ст.

Ваджра

— у ведійській та індуїстській міфології так називають ломаку, палицю, якою був озброєний бог грому і блискавки Індра. За однією з версій ваджра походить від бичачого фалоса і саме у такій подобі зображувався.

У буддійській міфології ваджра символізує чоловічу сутність, міцність і нездоланність.

Даоська любовна поза для поглинання жіночих секрецій через голівку лінгама. З японського естампа приблизно 1680р.

Ваджроли мудра

— складна логічна і тантрична практика всотування рідин (води, молока чи статевих секрецій) через статевий орган шляхом скорочення нижньої діафрагми (використовуючи прийом Уддіяна Бандха).

Джорджо ВАЗАРІ. Автопортрет з моделями. 1542

Енциклопедія еротики

Ваджраварахі

— тантрична богиня — покровителька окультних таїнств. Вона зображується з головою свині й ідентифікується з центральним каналом Тонкого Тіла, з трансцендентальною силою місячних виділень жінки й сексуальним забуттям. Одна з наставниць у тантричних містеріях.

Ваджраварахі описана у тантричних текстах як «така, що стікає кров'ю і пристрасно стискає стегна партнера ногами і нижньою частиною тіла». Згідно з тантрою жінка «дуже особлива» під час свого менструального циклу. Вона є «входом в інші світи». Любощі, злягання у позиції, коли жінка лежить на спині, у цей час небажані. Тантра радить чоловікові лягати на ліжко або на килим, а жінці — сідати на нього. Перебираючи активну роль без сорому і статевої стриманості, вона творить кохання, виливаючи енергію і соки менструального потоку, які рухаються вниз, на його повсталий лінгам. Від неї він одержує животворну сутність її багатої на яйця крові, а вона звільняється від менструальних болей і судом. Багато тантричних текстів приписують такому актові силу фізичного омолодження й посвячення у вчення мудрості.

Вазарі Джорджо (1511—1574)

Італійський живописець, архітектор, історик мистецтва. Працював переважно у Флоренції, де залишив після себе ряд цікавих фресок і архітектурних ансамблів. Автор багатотомного «Життєпису найбільш значних живописців, ваятелів і зодчих».

Ф. ВАЛЛОТТОН. Жінка яка годує кошеня. 1919

Валлоттон Фелікс (1865—1925)

Народився у Лозанні (швейцарський живописець, графік, скульптор). У 17 років приїжджає до Парижа вчитися художньої майстерності. Його стиль формувався спочатку під впливом Гольбейна і Дюрера, а потім підпав під потужний вплив Енгра. Наприкінці 80-х років він захопився новою для себе технікою — офортом. Найповніше його талант розкрився у ксилографії. Довівши свій стиль до концентрованого лаконізму, а лаконізм засобів і ліній — до чарівної виразності, він утвердився як один з найцікавіших митців.

Валлоттон віддав данину еротичному мистецтву, подарувавши світові низку яскравих живописних полотен («Турецька лазня», «Жінка з глечиком») і прекрасних гравюр («Лінощі», «Купальниці», серія «Інтимні сюжети»).

Євген Роїк

Ф. ВАЛЛОТТОН. Турецька лазня. 1907

Валевська Марія (Кінець XVII — початок XIX ст.)

Польська красуня, в яку, проходячи переможним маршем по Європі, закохався Наполеон Бонапарт. Цим спробували скористатися певні політичні кола, які фактично підклали дівчину в ліжко до імператора. Марія народила Наполеонові хлопчика, проте ніхто від цього не виграв — ні Польща, ні Валевська. Сластолюбний француз повернувся до Жозефіни.

Валентин Святий (Помер у 270 р.)

До того, як його причислили до сонму святих, Валентин був римським священиком. Він прославився тим, що порушив заборону імператора Клода II вінчати воїнів, аби сім'я не відволікала їх від служби. Безстрашний служитель церкви продовжував благословляти словом Божим земні союзи, за що і був страчений.

Оскільки отець Валентин постраждав за віру, його з роками проголосили святим, а день його смерті — 14 лютого — поступово утвердився в багатьох країнах світу як День закоханих, коли годиться обмінюватися «валентинками» та подарунками із зображенням серця.

Валентинка

— вітальна листівка до 14 лютого — Дня Святого Валентина.

Вагилевич Іван (1811—1866)

Український поет, один з активних учасників «Руської трійці» — прогресивного літературного угруповання на Галичині. Автор першого в українській літературі повного перекладу «Слова о полку Ігоревім», двох доволі значних наукових літературознавчих праць. Поетичний доробок І.Вагилевича невеликий: кілька балад українською мовою та романтичних поезій польською, присвячених нещасному коханню.

ЗУСТРІЧ
(Уривок)

Вітай, моє кохання, ангельська красуне!
Шовкові в тебе брови, личко гоже, юне,
А губки малинові, як достиглі вишні,
А очі — як волошки, русі коси пишні,
А зубки — наче перли, білі намистини,
А талія — форемна, уся — немов з картини.
Вітай, земна богине! Ти мені й до стрічі
Все видивом з'являлась, лиш заплющу вічі, —
І я не помилився...

1840

Переклав з польської Володимир ЛУЧУК

Ван Гог Вінсент (1853—1890)

Голландський художник, представник пізнього постімпресіонізму. Народився у сім'ї священика, 1879 року, сам очолив приход у шахтарському районі Бельгії. Коли його звільнили, став займатися живописом, але за життя зумів

продати лише одну картину; його творчі ідеї були надто радикальними для того часу. Гостродраматичне сприйняття дійсності, висока емоційність наклали відбиток на усі його полотна.

Еротичних тем майже не торкався — можливо, давалися взнаки його хворобливі стосунки з жінками, невміння знайти собі супутницю. Тим цікавіше роздивлятися серію його літографій «Скорбота», для якої йому позувала повія на ім'я Клазина Марія Гурник. З нею він жив кілька років і навіть думав одружитися.

Його внутрішні вимоги до зображення жіночого тіла допомагає зрозуміти випадок на початку його занять живописом. Коли викладач розлютився, побачивши надто широкі стегна у Венери, яку намалював Ван Гог, той у відповідь закричав: «У жінки мають бути і стегна, і сідниці, і таз, щоб вона могла утримати там дитину!»

ВАН ГОГ. Скорбота. 1882

Валянки

— тепле зимове взуття, дуже популярне на селі аж до 60-х років XX століття. Сучасна наука довела, що хлопчики, які до 10-12 років ходять у валянках, можуть не боятися ранньої імпотенції. Такий позитивний вплив справляє на чоловічий організм овеча шерсть, з якої виготовляють це взуття.

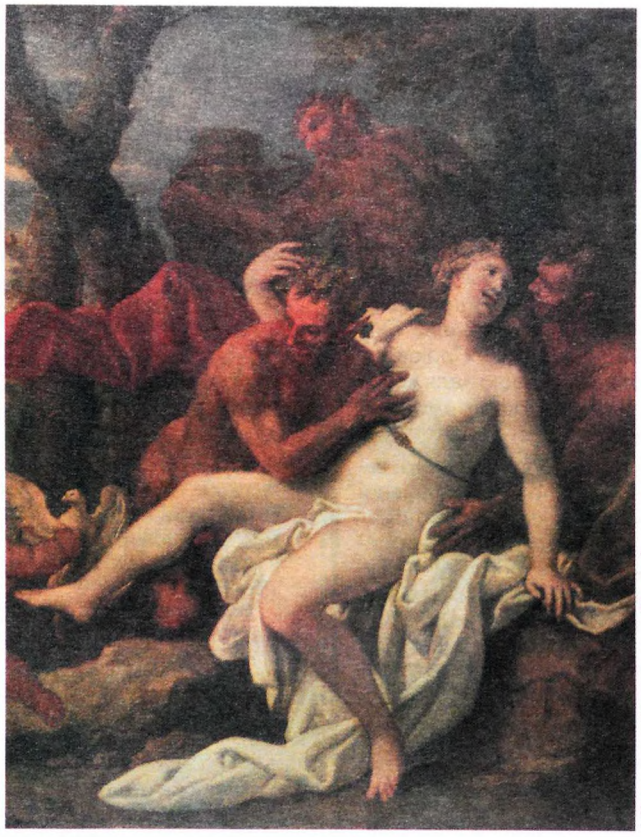

Нікколо Кассана. Вакхічна сцена

Валадон Сюзанна (1865—1938)

Марі-Клементина (Сюзанна) народилася у невеличкому містечку поблизу Ліможа 23 вересня 1865 р. У 1870 р. разом з матір'ю переселяється на паризький Монмартр. Намагалася стати цирковою гімнасткою, але слави зажила спочатку як натурниця з обрисами «грецької німфи», а потім — як художниця. Вона позувала Пюві де Шаванну («Священний гай мистецтв і муз»), Ренуару («Танок у місті», «Танок у селі», «Коса»). Її часто малювали Дега і Тулуз-Лотрек. За словами художників, її краса, жіночність, пластика, її життєлюбність і динамізм і надихали їх, і допомагали творити.

Малювати Марі почала ще підлітком. Природно, що серед її добровільних наставників опинилися всі художники, яким дівчина позувала. Невдовзі до неї прийшла відомість.

Сюзанна Валадон залишила помітний слід в еротичному мистецтві Франції. Її роботи зберігаються у багатьох музеях світу.

Євген Роїк

Вакханалії

— містичні свята на честь бога Вакха, які походять зі Сходу. В другому столітті до н.е. були поширені по всій тогочасній Італії. Спочатку в них брали участь лише жінки, потім почали допускатися й чоловіки. Поступово щорічні культові свята перетворилися на розпусні оргії, під час яких відбувалися масові злягання, гвалтування, нерідко чинилися вбивства. Тому від 186 року до н.е. римський сенат почав уживати проти учасників вакханалій найсуворіших заходів — їх арештовували, висилали, засуджували до страти. Проте викорінити свята не вдалося — вони почали влаштовуватися таємно.

Сюзанна ВАЛАДОН. Оголена з дзеркальцем. 1909

Сюзанна ВАЛАДОН. Дві купальниці. 1923

ПАРАД ГІГАНТІВ СТАТЕВИХ

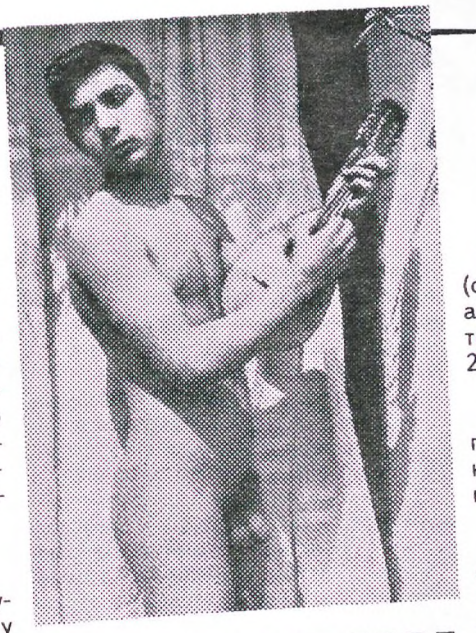

Дедалі більше люду набивається до нашого «Пеніс-клубу»: актори, художники, письменники, політики. Вони не змагаються, ні. Вони просто демонструють те, чим наділила їх матінка-природа. Кожен з них обов'язково буде представлений читачам «Леля». Але спочатку розберемося — раз уже розпочали[1] — з представниками світу кіно.

ВЕН ДЖОНСОН

Один з моїх читачів-гомосексуалістів повідомляє, що якось у Блумінгдейлі зіткнувся з нині покійним містером Джонсоном. Коли його запитали: «Ну, ти підійшов до нього?», він відповів: «Я що — божевільний? У нього надто великий для мене!»

ДОН ДЖОНСОН

Якщо подивитися на фалос, завдяки якому фільм «Порок Маямі» став подією року, стане зрозуміло, чому Мелані Гріффітс двічі виходила за нього заміж. На його світлині, зробленій замолоду (йому ледь за двадцять), погляд привертає товстий, наче банка з-під пива, необрізаний член, який здатен кинути виклик найширшому отвору. Між своїми шлюбами він певний час зустрічався з Барбарою Стрейзанд, яка, стверджують, відмовлялася віддатися йому, доки він не погодиться на обрізання. Джонсон відмовився, їхні стосунки припинилися, й Дон повернувся в обійми Мелані.

ДАРЕЛ Ф.ЗАНУК

Легендарний кінопродюсер Занук був маленькою хирлявою людиною, проте його конституція геть не відповідала його страхітливій за розміром «ковбасі». Він мав десятки любовних інтрижок зі знаменитими жінками. Подейкують, він зробив Лінду Дарнелл зіркою лише тому, що вона виявилася талановитою «смоктальницею» члена. Він розподіляв ролі в кіно між актрисами в залежності від того, як вони смоктали. Під час проб на ролі він змушував претенденток розстібати йому ширінку, витягати величезний м'ясистий 30-сантиметровий член на письмовий стіл і смоктати його. Якщо їх не обурювала така пропозиція і не шокували розміри, нерідко їм удавалося отримати бажану роль. Занук не робив таємниці із того, як щедро обдарувала його природа, і завжди повторював: «Послухай-но, дитинко, у мене найбільший і найкращий!» Біограф Занука Леонард Мослі пише: «Усі в Голлівуді тільки й говорили про це, згідно з чутками, його статева активність була неймовірною... Тіло мав, наче в коротуна, проте був дуже жилавим і сильним».

ФІЛ КАРНЕЙ

Один з читачів повідомив, що у брата популярного актора Арта Карнея — один з найдовших членів, які можна зустріти. Подейкують, він звисає в нього аж на 20 сантиметрів у спокійному, незбудженому стані. Можливо, що і його брат у цьому не поступається?

МАЙКЛ КЕЙН

Популярний англійський актор (справжнє прізвище Моріс Міклуайз) зажив відомості і як талановитий коханець з членом завдовжки 20 см.

КЕЙТ КЕРРЕДІН

Один з моїх кореспондентів повідомив, що у Керредіна величезний 25-сантиметровий пеніс, до того ж — із заокругленим кінцем.

УЇЛЕМ ДЕФО

Знаменита зірка, знімався у таких фільмах як «Міссісіпі палає» та «Взвод». Кажуть, що розміри його статевого органа відповідали розмірові таланту. За деякими відомостями, він мав член довжиною 23 см. Під час зйомок відомого фільму «Тіло як доказ» Мадонна розгулювала по знімальному майданчику майже гола, й Дефо, боячись спокуси, прип'яв свого «пітона» до живота.

РОН ЕЛІ

Високий білявий красень, останній з акторів, який зіграв роль Тарзана. Вів також розважальну програму на телебаченні «Відгадай мелодію» і влаштовував пишні видовища під час конкурсів «Міс Америка». Декілька моїх кореспондентів повідомили, що їм достеменно відомі розміри його пеніса. Його довжина — 20 см.

Гері ГРІФФІН,
сексолог (США)

Продовження списку сексуальних гігантів читайте в наступному номері «Леля».

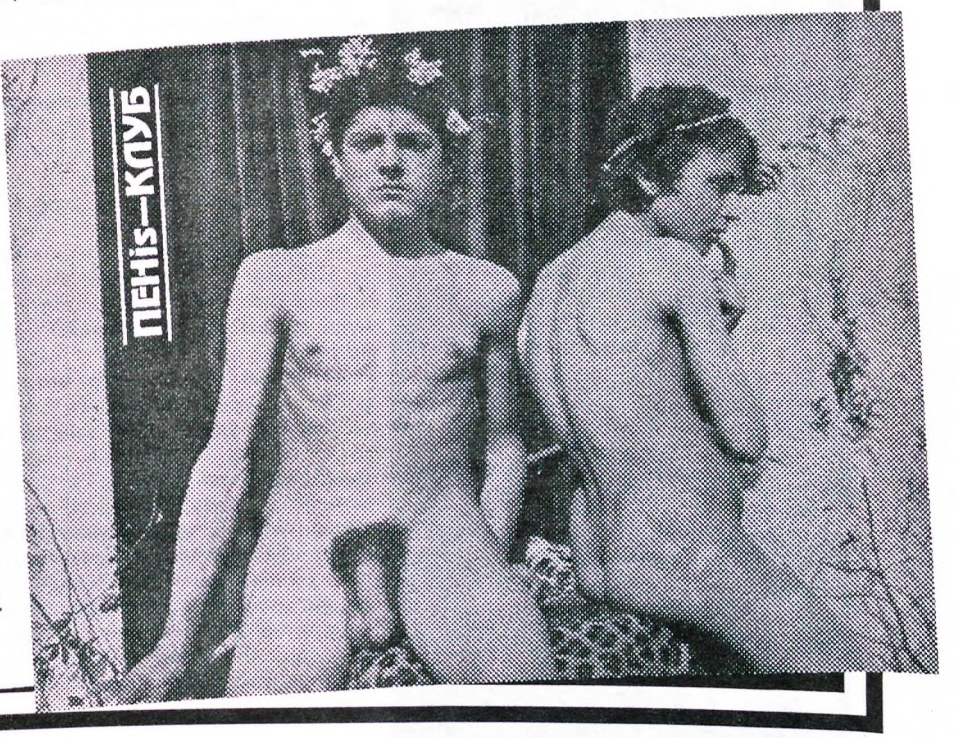

Фото Г. Плюшова. 1900

[1]Продовження. Див. «Лель» №№ 9-10 за 1999 рік.

ЗАГУБЛЕНА

Анжела Левченко

Літо упевнено вдиралося в кожну шпаринку цього світу, розпікало до божевілля стомлені дерева, скочувалось курявою по траві, манило прохолодою бузкових вечорів...

У такі хвилини Андрій перебував у творчому застої. Квартира перетворювалась на купу сміття: списані й пошматовані аркуші валялися по підлозі, горами прикрашали стіл. Для нього літо було найгіршим періодом року. Відключаючи телефон, годинами лежав на дивані, мовчки втупившись у стелю, йому не хотілось нікого бачити і чути. Це літо — з солоним присмаком поту, бридке — аж ніяк не надихало на якусь роботу. Ось уже три дні в голові зріла якась одноманітна фраза, і ні замінити її він не мав сили, а тим паче продовжити — думки не шикувались по його команді, а розгублено ледве пересувалися в невідомому напрямку. Він списав уже не менше ста аркушів, намагаючись хоча б щось видобути зі своєї розбитої літом, спраглої душі, і коли здавалося, що знаходив якусь іскорку, — перечитував, а все було не те — і клапті літали по кімнаті.

«Як сніг... ці аркуші, як сніг... і мені від них так холодно і хороше. Я — бездара!!! Ні, я безперечно чогось вартий, але... це літо!» При згадці про нього Андрій, скреготнувши зубами, пішов до ванни.

У двері подзвонили.

— Гей, друзяко! Досить ховатись! Я знаю, що ти там! Відчиняй! Маю холодне пиво і хороші новини, — почув голос свого приятеля Оксена.

— Іду-у, — на ходу одягаючись, відчинив. — Привіт!

— Здоров! Давненько тебе не бачив, — Оксен блиснув білозубою посмішкою. — О, та я бачу, ти тут не нудьгуєш. Щось свіженьке? — кивнув на розкидані листки.

— Та де там! Це все мотлох! — поспішно збивав у корзину свої «витвори» господар. — Не зважай! Нічого хорошого. Ти ж знаєш — літо для мене, мов якась кара.

— Знаю, тому і прийшов, — відпивши трохи пива, продовжував Оксен. — Тут у мене гарна пропозиція до тебе. Через кілька днів їду за кордон, справи, розумієш, то хотів оце попросити тебе, щоб за моєю дачкою наглянув. Все одно толку мало тут, як я подивлюсь, а там — природа, прохолода, краса! Відпочинеш — і мені послугу зробиш, ну, то як, згода?

— По руках! — радо погодився Андрій, з полегшенням уявляючи, як спекається цієї жари.

— От і чудово! Сувенір з Голландії за мною.

— Облиш...

— Так, а ти обіцяй ще ось що: як там собі хочеш, але по приїзді у мене вечірка, і ми всі із задоволенням чекатимемо, що ти щось зачитаєш новеньке. То як?

— Не можу обіцяти. Криза. Кризаа... Безриб'я! — буркнув похнюплено Андрій.

— Ну, от якраз і рибку там половиш, і, може, яку русалочку зустрінеш, а там, дивись, і безриб'я скінчиться, — змовницьки підморгнув Оксен, залившись грудним сміхом.

— Може... — безнадійно зітхнув Андрій, зачиняючи за другом двері.

Увечері за ним мала приїхати машина. Часу залишалось обмаль. Зібравши все необхідне, нашвидкуруч прибрав у кімнаті. Не міг дочекатися від'їзду в той райський куточок.

...Будинок Оксена і справді був у чудовому місці — захований від усіх серед плакучих верб над ставком, на острівці. «Дачка» була триповерховою, з величезною мансардою, обвитою виноградом, тому ці кілька днів, які він мав провести тут, були справжнім дарунком долі. Ніщо не могло порушити цю прозору тишу мальовничого хутірка, хіба що співи жаб та легенький, ледь відчутний подих вітру...

...Відмовившись від вечері, Андрій допізна сидів над водою. Туман поволі опускався, закриваючи все дрімотою. Душу переповнювали відчуття незрівнянної втоми і спокою. Андрій повернувся до будинку, зайшов у бібліотеку і, не вмикаючи світла, потонув у надрах величезного крісла. Місячні косми рівно лягали крізь прочинені двері балкона по всій кімнаті, розпорошуючи срібнострунне дихання ночі і дурманячи незбагненністю. Відпив з високого келиха такого ж п'янкого трунку, як ця ніч. Чекав чогось особливого...

Повіки, мов намазані медом, злипались, і так солодко-солодко ставало... Раптом він відчув її теплі долоні на волоссі, тепле дихання десь позад себе...

— Хто ти?

— Відгадай... — Таємнича гостя пройшла повз нього, як тінь, війнувши золотою хвилею своїх кіс. Від того блиску міцніше заплющив очі. Прозора туніка вільно спадала аж до підлоги, підкреслюючи всі її принади, і це ще більше зводило з розу-

ЯК ЦІЛУЮТЬСЯ В ЯПОНІЇ

Від ваших пристрасних обіймів і поцілунків на ескалаторі метро чи у скверику в Японії знепритомніє приблизно половина людей. Ні, японці теж цілуються, але роблять це зовні набагато стриманіше.

Хочете відчути себе токійцями? Тоді увімкніть японський телевізор — для створення відповідної атмосфери (байдуже, що у цей час передають новини від УТ-1) — і слухайте поради доктора У.Кейна:

— підійдіть одне до одного не ближче, ніж на півметра;

— нахиліться до коханої;

— не обнімайтеся й нічого не робіть руками;

— обережно доторкніться стиснутими вустами до нижньої губи коханої;

— нічого не кажіть і не смійтеся;

— зберігайте цілковиту серйозність;

— нехай ваші губи на деякий час притиснуться до вуст коханої;

— відірвіться й відступіть на крок;

— будьте делікатними і нічого не кажіть про поцілунок.

Сподіваємося, ви не розчарувалися. У такій стриманості насправді прихована неабияка еротичність.

SЕКСКУРСІЙНЕ БЮРО

МУЗА

му. Вона ледь поворухнулась, і крізь легку тканину проступили малесенькі, мов виточені, груди; округлі, аж наче прозорі, стегна, тонесенька талія перехоплена блискучим паском з намистин, кінець якого спадав десь туди, вниз, гублячись у м'якому переділі.

— ...озвуся й загублюсь у тиші...

не слухай — цілуй... — прошепотіла словами з його давнього вірша.

— Звідки ти знаєш?! Адже я ніколи й нікому не... Ти знайшла мій записник?! Хто ти, нарешті?

Вона так само непорушно стояла, читаючи вже з іншого його вірша:

...— Я твоя тінь, очей твоїх душевна синь...

— Господи! Що за омана!! Як, звідки ти знаєш все це?

— ...поклич мене в тишу колись опівночі...

— Іди до мене... — його голос звучав глухо, як ніколи. Все тіло трясло, мов у лихоманці, кожна клітина вщент переповнювалась жагою, тягнулася до неї. — Іди...

Він простягнув руку назустріч. Вона ступила крок, лишивши на підлозі свій одяг, сіла йому на коліна, тонесенька і невагома, мов павутинка. Її тіло пахло м'ятою, полином, медом, усім водночас... і чимсь таким знайомим. Андрій торкнувся її губ, ледь не знепритомнівши від поцілунку. Переніс на килим... Не відчував нічого, крім її присутності, її дихання, хотів запам'ятати кожен дотик, кожен рух її очей... і не бачив їх...

— Хто ти?

— ...твоя Муза.

— Не смійся!

Вона пестила тонкими пальцями гладеньку, по-дитячому ніжну опуклість поміж ніг, наче грала на арфі. Перебираючи кожну «струну», все глибше просувалась у себе і разом з тим млоїла його бажання.

Він стояв навколішки, боячись поворухнутись, сполохати ту мелодію. Вона стогнала солодко, намагаючись дістати язичком тверденькі сосочки. Андрій мимоволі торкався себе їй у такт. Їхні голоси зливалися, перекликаючись, як луна:

— А-а-о-о-у-а...

— ...хочу тебе в собі... — Її шепіт, аж хрипкий, благально звернувся до нього, а рука все глибше просувала «його» в своє тіло. Її вузенька, розпечена, мов залізо, печера здригалась від його сталевого коня, а він усе глибше й глибше заганяв його, мов хотів весь утопитись і загубитись там надовго.

Вона голосно застогнала, а її «подруга» так щільно обійняла «його», що відчутно було, як вона скорочується, виштовхуючи і водночас ще більше втягуючи «його» в себе.

— Не хочу закінчувати! — Намагаючись продовжити ту мить якнайдовше, стиснув її до нестями. А вона відразу ж відштовхнула його тіло від себе обома ногами. Андрій боляче вдарився головою, відлетівши на підлогу, і заревів від ще більшого збудження і болю. Схопив її, повернувши до себе спиною, і з дикою швидкістю розпочав нову гру, відчуваючи, що тане і ось-ось розіллється з її глибокого ковша.

Це явно розважало її і неймовірно п'янило. Андрій, підкравшись до її ніг, пестив, обсмоктуючи до болю, аж доки знову не почув «хочу». Вона обвила ногами його стан, піднімаючись і сідаючи, мов хвиля, на його міць, кусала йому губи, впивалась нігтями в спину, все сильніше притискаючись до нього. Все крутилось, останній вибух підступив до горла... Андрій впав на підлогу, виливаючись тисячами відзвуків...

«...Так, так, так», — її жагучі ствердження шипіли в його вухах, як сичі. Андрій розплющив очі... Величезний годинник над каміном бив на полудень — так, так, так... Голова тріщала, мов мала розпастись на безліч трісок. Язик мов дерев'яний.

Мучила спрага. «Що це було?!?» — Він схопився, перекидаючи все, шукаючи свій записник, і вибіг у сад. Впав у траву, лежав так з півгодини, намагаючись прийти до тями. Далі почав записувати всі ті цілунки, доторки, зойки...

«...Усе крутилось, останній вибух підступив до горла. Андрій закричав і впав на підлогу, виливаючись тисячами відзвуків...» — автор закінчив читати, вичікуючи, підвівши очі на гостей. У вітальні на якусь мить розгубилася тиша. Шість пар рук злилися в гучному екстазі одна від одної і від почутого.

— Браво! Браво! Неперевершено! — Нова Оксенова пасія підійшла, чмокнувши Андрія в губи. — Ти підкорив і мою цнотливу душу! У мене тост — за жінок! За Андрія! І за таємниці!

— Ти просто геній! Я тобі заздрю! Ти перевершив усі мої сподівання, а ще плачешся — криза, криза. Але признайся, — Оксен, як завжди, хитромудро підморгнув, — з ким була та ніч?

І, мрійливо насвистуючи, приєднався до інших.

Андрій вийшов на повітря, подумки радіючи за себе, за успіх... Зірвав травинку, торкався свого обличчя прохолодною плавністю, запитуючи сам у себе: «То з ким була та ніч?» — І подумки відповів собі рядком не закінченого НЕЮ вірша: — «*Поклич мене в тишу колись опівночі, і я, повагавшись, прийду...*»

Малюнки Томаса Роулендсона (1756—1827)

ДІТЕЙ ЗНАХОДЯТЬ ПІД ЯЛИНКОЮ

Проводячи наприкінці грудня хімічні досліди з сіменною рідиною, шведські вчені звернули увагу на дивовижну активність, яку демонстрували сперматозоїди усіх 30 донорів. Здатність цих сперматозоїдів до запліднення виявилася на порядок вищою, ніж звичайно: вони довше зберігали рухливість у маточній порожнині, швидше йшли на контакт з яйцеклітиною, а деякі навіть примудрилися проникнути через презерватив.

Не знайшовши вичерпного пояснення, вчені за два тижні зробили повторний аналіз. Сіменна рідина у всіх чоловіків виявилася нормальною, «спокійною».

Пізніше з'ясувалося: в усьому винен... Новий рік. У кожного з донорів у кімнаті стояла ялинка. А в її смолі містяться сильні біогенні стимулятори, які спочатку потрапили у повітря, потім до слизової оболонки носа і невдовзі — у кров та чоловічі залози.

Отож, якщо ви мрієте про дитину, не пропускайте новорічних свят: Дід Мороз вам обов'язково допоможе.

ВЕЧОРНИЦІ

У СЕЛІ АПОСТОЛОВЕ В УКРАЇНІ

НУ Й МОЛОДЬ!

Гомосексуаліст Віктор Іванович Соменко їхав у відрядження. В купе єдиною його супутницею виявилася жінка бальзаківського віку, пані плекана, інтелігентна і при тілі.

— Мене звати Людмилою, — відрекомендувалася вона й дістала пляшку. — Добре вино, домашнє, але дуже міцне, попереджаю одразу!

— Та я взагалі-то не дуже... — зашарівшись від упевненого погляду загадково усміхненої супутниці, пробурмотів Соменко.

— Чисто символічно, за знайомство! — пояснила Людмила, беручи на защіпку двері купе. — І для настрою!..

— Ну, хіба що...

— Чогось задушно тут, — поскаржилась після першої Людмила і розстебнула ґудзика на спідниці.

— Справді, трохи задушно... — Віктор Іванович байдужним поглядом ковзнув по міцних засмаглих ногах жінки і з тугою подивився на зачинені двері.

— Та ви мене не бійтеся, я жінка серйозна, заміжня, до того ж лікарка. Все буде о'кей! А отак, у поїзді, в купе, сама з незнайомим чоловіком, я, правду кажучи, вперше. Погодьтеся, що у поїзді все це значно романтичніше...

— Безперечно, — погодився Віктор Іванович. — Просто я сьогодні чогось кепсько себе почуваю, стомився, хочеться відпочити...

— Авжеж! — солодко потягнулася Людмила. — Час відпочивати. Будемо вимикати світло?

— Еге... — Віктор Іванович підвівся, збираючись вийти.

— Ні! — заступила дорогу Людмила. — Я вас не пущу. — І, прихилившись до його вуха, щось прошепотіла. — Згодні?

— Про що мова! — випалив Соменко, намагаючись якомога люб'язніше звільнити собі дорогу до дверей. — Але я зараз... я в тамбур, перекурити...

— Ні! — жартівливо заборонила Людмила. — Не пущу! — Вона замружила очі й оголила груди. — Цілуйте мене!

— Так-так, зараз... — Відіпхнувши здивовану жінку, Віктор Іванович вискочив з купе. — Зараз... через півхвилинки...

Переляканий Соменко вдерся до провідницького купе. Там самотньо сиділа молодиця в залізничній уніформі і, позіхаючи, ворожила над квитками.

— Дівчино! — звернувся до неї Віктор Іванович. — Я б хотів з вами поговорити.

— Присаживайся, дарагой, — по-кавказьки калічачи слова, запропонувала провідниця. — Пагаварим, пачему не пагаварить! Ноч впереді длінний.

— Та ні, ви мене не так зрозуміли. Річ у тім, що я трохи заслаб, до того ж уночі дуже хроплю — ну просто нестерпно!..

— Ти думаєш, я дам тебе спат? — Молодиця підморгнула йому великим, страшенно нафарбованим чорним оком.

— Та ні ж бо! Я нездужаю! Я не хочу!.. — Віктор Іванович поліз до кишені й видобув солідну купюру. — Чи нема у вас вільного купе? Я бачив, п'яте, здається, вільне.

Провідниця взяла гроші.

— Не п'яте, а шосте. Іди, хропи!

Шосте купе справді було вільне.

— Чудово! — мовив сам до себе Віктор Іванович, розстеляючи постіль. — Зараз як дам хропака!..

В цю мить двері грюкнули, і до купе влетіла молода довгонога й довгокоса дівчина.

Віктор Іванович із жахом дивився на свою нову супутницю.

— Чого болти виставив? — сердито озвалася дівчина. — Я тебе, лазурику, одразу попереджаю: як мужчина ти мене не цікавиш. Зрозумів? Я — лесбіянка, люблю виключно дівчаток!

— О!.. — Віктор Іванович од радості мало не задихнувся. А тоді відвернувся до стінки і з неприхованим захватом обурився: — Ну й молодь пішла!

Олександр Перлюк

Літературні пародії

ЗАМАСКОВАНА АМАЗОНКА

Ваш панцир, шолом зупинили час
у подиві, що я, напевно, дама...
Готуйте зброю, кинуту недбало.
Обороняйтесь!!! Я — кохаю Вас!

(Мирослава Іванців.
З антології «Золотий гомін»).

Ви обладунки кинули недбало,
розслабились від перемог легких
і дивитесь, неначе кіт на сало,
на нетривкі мої шовки.

Омана — ці мережки,
пляжний зонтик,
летючий погляд з-під тінистих вій.
Затямте — перед Вами амазонка,
їй на умі не пестощі, а — бій.

Ви схибили, що я тендітна дама,
Що Вам ясир дістався дармовий.
Розпочинається кривава драма:
обороняйтесь! Я іду на Ви!

ПИТАННЯ ПІХВИ

Такі подібні ми, буденно тихі
біля каструль, у чергах і плачах, —
та хто, скажіть,
коли питався в піхов,
одвідки ті зазубрини в меча?

(Наталка Поклад)

В каструлях, в чергах я шукала втіхи,
а може, койтус коїться в плачах?
Боялась запитати я у піхви,
зазубрини ті звідки в товкача?

Він, певне, успіх мав лиш у зубастих,
йому покірні геть не до смаку...
Лишається самотньо в ліжко впасти
й забутися в дитячому грішку.

Петро Федотюк

Малюнок Євгена Самойлова

СЛАВА МАРІЙЦІ!

Клаудія Шиффер зійшла з подіуму, зачувши про успіхи Марійки Простопчук у селі Апостолово. Наомі Кемпбелл програла у відкритому двобої на очах переповненого «Карнегі-холу». Париж уже півроку лежав біля ніг чарівної українки і не ворушився. Та все це дуже швидко набридло Марійці. Як і гроші, які валізами зносили до її люксу в найпрестижнішому готелі Європи.

Дівчина геть знудилася за рідним колгоспом, за веселими вечорницями у хаті баби Одарки, за невмілими залицяннями механізатора широкого профілю Степана Середенка. Тож одного дня, зібравши представницьку прес-конференцію (зірці такого масштабу інакше не можна), Марія Простопчук оголосила, що залишає кар'єру моделі й повертається в Україну.

Що вам сказати... Журналісти плакали. Плакав прем'єр-міністр однієї європейської країни, який не назвав свого імені. А мер Парижа на згадку про себе вирішив подарувати нашій славній землячці картину Леонардо да Вінчі «Мона Ліза», яка впродовж кількох віків зберігалася у Луврі.

«Мону Лізу» Марійка привезла до рідного села (див. фото). Голова колгоспу П.І. Хворостяний, зрозумівши масштаб подарунку, наступного дня почав будувати колгоспну картинну галерею, аби було де зберігати шедевр Леонардо. А Марійка...

А Марійка вирішила негайно обвінчатися з вірним її серцю Степаном. Весілля видалося бучним — аж на три села. А допомагала дівчині підготуватися до вінця її вірна подруга Наталка Коваленко (див. фото). Була на тім весіллі і редакція «Леля» у повному складі й від душі кричала молодим: «Гірко!»

ЗАЖУРИЛАСЬ ХИМЧИНА МАТИ

Зажурилась Химчина мати,
Ой, що ні за що Химку оддати.
Продаймо нивку, оддаймо Химку, —
Що достанеться нам на горілку.
Продаймо лужок — попу на шажок,
Щоб звінчав Химку посеред ринку.
Батько на торгу, мати на місці,
Приходив козак рибочки їсти,
Приходив козак в червоній шапці,
Полапав Химку да й сів на лавці.

Химка зраділа,
В долоні плеще:
— Устань, козаче,
Полапай єще!

Під терном, терном,
Під терниченьком,
Там лежить Химка
Догори личком.

Хто ж тебе, Химко,
Положив тута,
Не закрив очей,
Чорного пупа?

— Положив мене
козак із Лубен,
Що гра на бандурі
І вночі, і вдень.
Тая бандура не дорогая,
Чорна, як жук,
Волосяная —
Не порветься, не подереться,
Куди потягни —
Все роздається.

Записав
Платон Лукашевич
(1806—1887)

ДОСЛІДЖЕННЯ

Психологи визначили, що є дві причини, через які чоловіки товчуться ввечері у пивній.

Перша: у нього нема дружини.

Друга: у нього є дружина.

ПРО ФІЗИКА

Молода жінка заходить до магазину тканин:

— Відміряйте мені, будь ласка, метрів сто для нічної сорочки.

— Господи! — дивується продавщиця. — Нащо вам така нічна сорочка?

— Розумієте, мій чоловік — фізик. Він без упину твердить, що головне — пошук, а не результат.

223/10

Зустрічайте оновлений «Лель-ревю»!

Починаючи з квітня 2000 року журнал виходитиме у вигляді книжок кишенькового формату.
Обсяг — не меньше 96 сторінок кожна.

Оновлений «Лель-ревю» — це літературно-мистецька серія

«Світова еротика».

Найближчим часом вийдуть:

Абсолютна ерекція

Збірка еротичної прози письменників Англії, Вірменії, Китаю. Німеччини, Росії та України

У пошуках насолоди

Збірка еротичних оповідань Древнього Сходу, Англії Франції та інших країн

Грона пристрасті

Твори Анаїс Нін — неперевершеного майстра сучасної французької еротичної прози

Оптові замовлення приймаються за адресою: 04119, Київ, вул. Дегтярівська 38-44 т/факс: (044) 211-02-68

Для оптових покупців знижка до 45%

Передплату на «Лель-ревю» можна зробити, перерахувавши відповідну суму на р/р № 26007301330137 у Шевченківській філії АКБ «Національний кредит» м. Києва, МФО 322216, ЗКПО 21652557. Одержувач: фірма «Деркул».

Вартість одного випуска по передплаті — 3грн. 50коп., шести номерів — 21грн. 00коп. ПДВ платити не треба!

Серія «Світова еротика» – потенційний лідер читацького ринку! Не втрачайте свій шанс!